

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Υπόθεση Αρ. 2205/2006)

14 Ιανουαρίου, 2010

[ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

TASNI ENVIRO LTD

και

Αιτητές,

Κυπριακής Δημοκρατίας, μέσω

1. Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών και/ή
2. Πανεπιστήμιο Κύπρου

Καθ'ων η Αίτηση.

Α.Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές.

Ρ. Παπαέτη (κα), για τους Καθ'ων η Αίτηση 1

Μ. Ιεροκηπιώτου (κα), για Α. Τριανταφυλλίδη, για τους Καθ'ων η Αίτηση 2

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ, Δ.: Το Πανεπιστήμιο Κύπρου ως Αναθέτουσα Αρχή, προκήρυξε την προσφορά 054/06 για την «Προμήθεια και Εγκατάσταση Εξοπλισμού για Πειράματα Πεδίου στα Πλαίσια του Ερευνητικού Προγράμματος CLEANAIR» για το τμήμα των Πολιτικών Μηχανικών και Μηχανικών Περιβάλλοντος. Οι Αιτητές και η Εταιρεία Medisell Co. Ltd, στο εξής το Ενδιαφερόμενο Μέρος (EM), ήταν μεταξύ των προσφοροδοτών. Στις 28.7.2006 η Αναθέτουσα Αρχή πληροφόρησε τους Αιτητές ότι η πιο πάνω προσφορά κατακυρώθηκε στο EM το οποίο υπέβαλε χαμηλότερη τιμή.

Οι Αιτητές αντέδρασαν καταχωρώντας στις 18.8.2006 στην Αναθεωρητική Αρχή Προσφορών, ιεραρχική προσφυγή με την οποία αμφισβητούσαν την νομιμότητα της απόφασης της Αναθέτουσας Αρχής να απορρίψει την προσφορά τους και να αναθέσει το διαγωνισμό στο EM. Η Αναθεωρητική Αρχή ζήτησε έκθεση γεγονότων από την Αναθέτουσα Αρχή.

Η Αναθεωρητική Αρχή στη συνεδρία της στις 5.10.2006, αφού έλαβε υπόψην όλα τα στοιχεία που είχαν τεθεί ενώπιον της από τις δύο πλευρές, καθώς και τις σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις και νομολογία, αποφάσισε

την απόρριψη της ιεραρχικής προσφυγής και την επικύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Αυτήν την απόφαση προσβάλλουν οι Αιτητές με την παρούσα προσφυγή στην οποία ενέπλεξαν, πλην της Δημοκρατίας και της Αναθεωρητικής Αρχής και το Πανεπιστήμιο Κύπρου, ως την Αναθέτουσα Αρχή. Με πέντε λόγους ακύρωσης ισχυρίζονται ότι η απόφαση είναι παράνομη.

Η προδικαστική ένσταση

Η Δημοκρατία καταχώρησε γραπτή ένσταση, χωρίς να εγείρει οποιαδήποτε προδικαστική ένσταση. Τέτοιαν όμως, ήγειρε με την γραπτή αγόρευση της η ευπαίδευτη συνήγορος για την Αναθέτουσα Αρχή. Με αυτήν προβάλλει ότι η προσφυγή εναντίον της θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, αφού η αρχική απόφασή της, έχει χάσει την εκτελεστότητα της μετά την έκδοση από την Αναθεωρητική Αρχή Προσφορών, της προσβαλλόμενης απόφασης.

Η προδικαστική ένσταση ευσταθεί.

Κατά την άποψή μου με την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, η απόφαση της Αναθέτουσας Αρχής έχει ήδη κριθεί και ουσιαστικά έχει

ενσωματωθεί στην προσβαλλόμενη απόφαση της Αναθεωρητικής Αρχής. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί πλέον το Πανεπιστήμιο Κύπρου να αποτελεί διάδικο στην παρούσα διαδικασία, στην οποία επίδικο θέμα είναι η νομιμότητα της απόφασης της Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών. Σχετική είναι η πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Κοινοπραξία Poseidon Grand Marina of Paphos κ.α. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας Α.Ε. 6/2009, ημερ. 17.7.2009** στην οποία επισημάνθηκε ότι:-

«Η Δημοκρατία, αναφερόμενη στην προσφυγή ως Καθ' ης η Αίτηση διάδικος μέσω του Υπουργείου Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού, δηλαδή της Αναθέτουσας Αρχής, δεν μπορούσε να είναι τέτοιος διάδικος. Το σκεπτικό της απόφασης της Πλήρους Ολομέλειας σαφώς την αποκλείει από τη διαδικασία αφ' ης στιγμής η απόφαση της Αναθέτουσας Αρχής απορροφήθηκε στην απόφαση της Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών ως της θεσμικώς προβλεπόμενης δεύτερης βαθμίδας άσκησης διοικητικής εξουσίας στη σύνθετη διοικητική διεργασία που καθιερώθηκε για εξυπηρέτηση του δημοσίου σκοπού. Έκτοτε, ουδένα λόγο είχε η Αναθέτουσα Αρχή παρά μόνο η Αναθεωρητική Αρχή Προσφορών. Όλες οι εισηγήσεις της Αιτήτριας προσκρούουν στη δεδομένη ισχύ του λόγου της απόφασης της Πλήρους Ολομέλειας. Ούτε, λοιπόν, το οποιοδήποτε διάταγμα μπορούσε να αφορά ευθέως την Αναθέτουσα Αρχή ως διάδικο, ούτε και οι απόψεις της Αναθέτουσας Αρχής μπορούσαν να εκφράζονται εκ μέρους συννόμου διαδίκου στη διαδικασία της προσφυγής. Σχετικές θα ήσαν βεβαίως οι απόψεις της Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών ως εκ του μόνου ορθού διαδίκου στην προσφυγή, και έχει δίκαιο το Ενδιαφερόμενο Μέρος να παραπονείται ότι οι απόψεις αυτές, όπως διατυπώθηκαν στην ένσταση της Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών, δεν ελήφθησαν καθόλου υπ' όψη πρωτοδίκως.»

Ως εκ τούτου, η παρούσα προσφυγή εναντίον του Πανεπιστημίου Κύπρου ως Αναθέτουσα Αρχή, θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Οι νομικοί ισχυρισμοί

Επί της ουσίας ο συνήγορος των Αιτητών, για ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης τελικά προώθησε πέντε λόγους ακύρωσης: (1) ότι δεν υπήρξε δέουσα έρευνα ως προς το ότι η προσφορά του Ε.Μ. ήταν εκτός προδιαγραφών, (2) ότι δεν αιτιολογήθηκε επαρκώς, το εύρημα της Αρχής σχετικά με την μή καταγραφή στα πρακτικά της έρευνας του λειτουργού της Αναθέτουσας Αρχής για την προηγούμενη πείρα του ΕΜ, (3) ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανατιολόγητη, (4) ότι το «Συμβούλιο Προσφορών και Οικονομικών» είναι αναρμόδιο και/ή ότι πάσχει «η συγκρότηση και/ή η σύνθεση και/ή η λειτουργία του» και ότι είναι παράνομη η σύσταση της Επιτροπής Αξιολόγησης και (5) ότι πάσχει λόγω έλλειψης έρευνας και επαρκούς αιτιολογίας η τελική απόφαση κατακύρωσης του Συμβουλίου Προσφορών, το οποίο υιοθέτησε δέσμια την πάσχουσα Έκθεση της Επιτροπής Αξιολόγησης.

Αρμοδιότητα/Συγκρότηση Συμβουλίου Προσφορών - 4^{ος} λόγος ακύρωσης

Θα αρχίσω από τον τέταρτο λόγο ακύρωσης, ο οποίος λόγω της φύσης του θα πρέπει, ως θέμα δημόσιας τάξης, να εξεταστεί πρώτος, εφόσον αν γίνει δεχτός ενδεχομένως να συμπαρασύρει και τους υπόλοιπους λόγους ακύρωσης. Ο συγκεκριμένος λόγος έχει δύο σκέλη.

Το πρώτο σκέλος αφορά στο παράπονο των Αιτητών, το οποίο είναι και το πιο σημαντικό, ότι η Επιτροπή Προσφορών και Οικονομικών δεν απαρτίζεται από Μέλη του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου, όπως προβλέπει το άρθρο 6Α του Περί Πανεπιστημίου Νόμου του 1989 (Ν144/89), στο εξής «ο Νόμος».

Κατά την εξέταση του πιο πάνω ζητήματος, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν ήταν ξεκάθαρο κατά πόσο τα δύο από τα τρία μέλη της Επιτροπής ήταν μέλη του Συμβουλίου, σύμφωνα με το άρθρο 64 του Νόμου. Επειδή κατατέθηκε μόνο η περίληψη του φακέλου, χωρίς να κατατεθεί ο ολοκληρωμένος φάκελος της διοίκησης δεν ήταν δυνατή η εξακρίβωση των στοιχείων του φακέλου. Γι' αυτό και διατάχθηκε επανάνοιγμα της υπόθεσης για διευκρίνιση διαφόρων θεμάτων. Μετά την κατάθεση πρόσθετων στοιχείων, η πλευρά των Αιτητών ικανοποιήθηκε ότι και τα 2 μέλη της Επιτροπής ήταν και μέλη του Συμβουλίου, με αποτέλεσμα να αποσύρει αυτό το σκέλος του ισχυρισμού περί παράνομης συγκρότησης του διοικητικού οργάνου.

Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακύρωσης, ο συνήγορος των Αιτητών υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο Προσφορών και Οικονομικών δεν είχε αρμοδιότητα και ότι αρμοδιότητα είχε το Συμβούλιο του Πανεπιστημίου. Όπως εξήγησε, το άρθρο 6(1), προβλέπει ότι το

Συμβούλιο του Πανεπιστημίου, ασκεί τις εξουσίες που του ανατίθενται δυνάμει του Νόμου. Ειδικότερα διά του εδαφίου (α) του πιο πάνω Άρθρου, παρέχεται εξουσία στο Συμβούλιο του Πανεπιστημίου για «τη διαχείριση και τον έλεγχο των διοικητικών και οικονομικών υποθέσεων του Πανεπιστημίου και της περιουσίας του». Ο κ. Αγγελίδης, στηριζόμενος στην υπόθεση **Πανεπιστήμιο Κύπρου ν. Λεωφορεία Λευκωσίας Απδ. (2001) 3 ΑΑΔ 649** εισηγήθηκε ότι η προκήρυξη και κατακύρωση προσφορών είναι θέματα τα οποία εμπίπτουν στη διαχείριση των «οικονομικών υποθέσεων του Πανεπιστημίου» εντός της εννοίας του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου και επομένως εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου. Περαιτέρω, αναγνώρισε την εξουσία του Συμβουλίου του Πανεπιστημίου δυνάμει του άρθρου 6Α του Νόμου¹ να διορίζει Επιτροπές από μέλη του. Όμως, εισηγήθηκε ότι το Συμβούλιο του Πανεπιστημίου, αποφάσισε κατά την 117^η Συνεδρία του τη σύσταση τριμελούς Επιτροπής, με την ονομασία «Συμβούλιο Προσφορών και Οικονομικών», χωρίς όμως να προσδιορίσει τους όρους εντολής της συγκεκριμένης Επιτροπής. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να υπάρχει αμφιβολία κατά πόσο ήταν στους όρους εντολής της, να αποφασίζει τελικά την κατακύρωση προσφορών ή κατά πόσο θα έπρεπε να εισηγείται με έκθεση της την κατακύρωση της προσφοράς και

¹ «6Α.-Το Συμβούλιο δύναται να καταρτίζει Επιτροπές από μέλη του στις οποίες μπορεί να μεταβιβάζει, υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις που κρίνει εκάστοτε σκόπιμο να καθορίσει, οποιεσδήποτε από τις αρμοδιότητες του.»

να αφήνει το Συμβούλιο του Πανεπιστημίου να παίρνει την τελική απόφαση. Περαιτέρω, το Συμβούλιο Προσφορών διόρισε δυνάμει του εσωτερικού Κανονισμού 13, τριμελή Επιτροπή Αξιολόγησης για εξέταση των προσφορών. Ο κ. Αγγελίδης εισηγήθηκε ότι το Συμβούλιο Προσφορών, χωρίς το ίδιο να έχει σαφείς όρους εντολής, δεν είχε αρμοδιότητα να διορίσει άλλη επιτροπή για αξιολόγηση της προσφοράς δυνάμει ενός εσωτερικού κανονισμού.

Από την άλλη, η ευπαίδευτη συνήγορος για τους καθ' ων η αίτηση υποστήριξε ότι η συγκρότηση και η σύνθεση του Συμβουλίου Προσφορών και Οικονομικών ήταν καθόλα νόμιμη, όπως ήταν και η σύσταση της Επιτροπής Αξιολόγησης και ως εκ τούτου ορθώς η Αναθεωρητική Αρχή Προσφορών έκρινε ότι ήταν νόμιμη. Για το θέμα των όρων εντολής, ήταν της άποψης ότι δεν χρειαζόταν ειδική εξουσιοδότηση πέραν από αυτήν που προβλέπεται ρητά στο σχετικό Νόμο. Εν πάση περιπτώσει, εισηγήθηκε ότι το ίδιο το πρακτικό της Συνεδρίας, είναι αρκετό για να θεωρηθεί ότι υπήρξε νόμιμη εκχώρηση εξουσιών. Σύμφωνα με την συνήγορο των Καθ' ων η αίτηση είναι αδιανόητο κάθε φορά που αποφασίζεται η κατακύρωση μιας προσφοράς να απαιτείται εκ νέου εξουσιοδότηση. Η εκχώρηση η οποία είχε γίνει ήταν μια γενική εκχώρηση εξουσιών, η οποία κάλυπτε όλες τις περιπτώσεις σύμφωνα με το άρθρο 6Α του Νόμου. Περαιτέρω, ανέφερε

ότι σύμφωνα με τον Κανονισμό 13 των περί Πανεπιστημίου Κύπρου (Δαπάνες και Προσφορές) Εσωτερικών Κανονισμών του 1996 (Εγκύκλιος 3.2), «το Συμβούλιο Προσφορών ή η Επιτροπή Αξιολόγησης, ανάλογα με την περίπτωση, συστήνουν τουλάχιστον τριμελή Επιτροπή για αξιολόγηση της προσφοράς και ετοιμασία σχετικής Έκθεσης». Επομένως, πρόσθεσε, το Συμβούλιο Προσφορών είχε τη δυνατότητα να διορίσει Επιτροπή Αξιολόγησης η οποία, αφού αξιολογούσε τις υποβληθείσες προσφορές, θα υπέβαλλε σχετική Έκθεση στο Συμβούλιο Προσφορών και Οικονομικών, το οποίο κατά την άποψή της, είναι το όργανο με την αποφασιστική αρμοδιότητα.

Δεν ευσταθεί η εισήγηση ότι η Επιτροπή Προσφορών και Οικονομικών δεν είχε εξουσία να συστήσει την Επιτροπή Αξιολόγησης. Κατά την άποψή μου είναι σαφές το Άρθρο 6Α του Νόμου, το οποίο προβλέπει ρητά ότι:

«6Α. Το Συμβούλιο δύναται να καταρτίζει Επιτροπές από Μέλη του στις οποίες μπορεί να μεταβιβάζει, υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις που κρίνει εκάστοτε σκόπιμο να καθορίσει, οποιεσδήποτε από τις αρμοδιότητες του».

Κατά συνέπεια, ούτε το δεύτερο σκέλος του λόγου ακύρωσης ευσταθεί.

Μη δέουσα έρευνα, Αιτιολογία/Πρακτικά-Λόγοι ακύρωσης 1, 2 και 3

Ο συνήγορος των Αιτητών προβάλλει ότι η προσφορά του ΕΜ δεν πληρούσε τον ουσιώδη όρο 4.1 των τεχνικών προδιαγραφών που αφορούσε στην κατοχή προηγούμενης πείρας. Ο συγκεκριμένος όρος προέβλεπε ότι οι προσφοροδότες για να έχουν δικαίωμα συμμετοχής, θα έπρεπε «... να έχουν εκτελέσει επιτυχώς την προμήθεια τουλάχιστον 5 παρόμοιων σταθμών παρακολούθησης ποιότητας ατμοσφαιρικού αέρα και/ή εκπομπών τα τελευταία 5 χρόνια». Τρία είναι τα επιχειρήματα των Αιτητών. Πρώτο, ότι η Αναθέτουσα Αρχή δεν διεξήγαγε καμία έρευνα για την προηγούμενη πείρα του ΕΜ. Δεύτερο, ότι ο όρος για «επιτυχή εκτέλεση» τουλάχιστον 5 παρόμοιων σταθμών τα τελευταία 5 χρόνια, αφορά στους προσφοροδότες μόνο και όχι σε κοινοπραξίες στις οποίες το ΕΜ έλαβε μέρος. Επομένως, ισχυρίζονται οι Αιτητές, ότι η Αναθέτουσα Αρχή όφειλε να ερευνήσει κατά πόσον ο προσφοροδότης, Medisell Co. Ltd είναι το ίδιο νομικό πρόσωπο με την κοινοπραξία Medisell Co. Ltd και Norwegian Institute for Air Research. Τρίτον, ότι οι όποιες διευκρινίσεις λήφθηκαν προφορικά για το θέμα της κατοχής προηγούμενης πείρας, θα έπρεπε να είχαν καταγραφεί στα πρακτικά της Επιτροπής Αξιολόγησης. Ενόψει όλων των πιο πάνω, ο ευπαίδευτος δικηγόρος για τους Αιτητές εισηγήθηκε ότι η περί του αντιθέτου απόφαση της Αναθεωρητικής Αρχής ότι διεξήχθη δέουσα έρευνα, είναι εσφαλμένη.

Το πρώτο επιχείρημα δεν ευσταθεί. Σύμφωνα με το άρθρο 45 του περί Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου του 1999 (Ν. 158(I)/99), η υποχρέωση της διοίκησης είναι ότι κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας, οφείλει να προβαίνει σε επαρκή έρευνα όλων των σχετικών με την υπόθεση γεγονότων. Η έκταση της έρευνας εξαρτάται από τα περιστατικά και εναπόκειται στο διοικητικό όργανο να επιλέξει τον ενδεδειγμένο τρόπο διεξαγωγής της έρευνας. Η έρευνα μπορεί να διεξαχθεί είτε από το ίδιο το όργανο, είτε διά μέσου άλλου προσώπου ή οργάνου.

Στην προκειμένη περίπτωση το διοικητικό όργανο, όπως είχε δικαίωμα, άφησε την συντονίστρια της Επιτροπής Αξιολόγησης να προβεί σε έρευνα των στοιχείων που περιέβαλλαν την κάθε προσφορά. Η συντονίστρια της Επιτροπής Αξιολόγησης, παρατηρώντας ότι τα 5 έργα που το ΕΜ επικαλείτο ως προηγούμενη επιτυχή εκτέλεση, έγιναν από Κοινοπραξία του ΕΜ και της εταιρείας NILU με την ονομασία NILU-MEDISELL LTD, ζήτησε διευκρινήσεις από το Τμήμα Επιθεώρησης Εργασίας για το μέρος που είχε αναλάβει το ΕΜ. Πληροφορήθηκε ότι είχε αναλάβει εξ' ολοκλήρου την προμήθεια των 5 Σταθμών Παρακολούθησης για το Υπουργείο Εργασίας, που αναλογούσε στο 80% της εργασίας, ενώ η NILU είχε αναλάβει το «software» για την

προσομείωση της διασποράς το οποίο αναλογούσε στο υπόλοιπο της εργασίας.

Είναι φανερό από τα πιο πάνω, ότι το επιχείρημα ότι δεν διεξήχθη έρευνα δεν ευσταθεί, εφόσον η Αναθέτουσα Αρχή στο στάδιο της αξιολόγησης της προσφοράς του ΕΜ, διεξήγαγε έρευνα, το αποτέλεσμα της οποίας ήταν να βεβαιωθεί όχι μόνο για την έκταση της συμμετοχής του ΕΜ στην περίπτωση της Κοινοπραξίας, αλλά και για την ακρίβεια της δήλωσης του ΕΜ για την προμήθεια των 5 Σταθμών Παρακολούθησης.

Όλες οι αποφάσεις στις οποίες έκανε αναφορά ο δικηγόρος των Αιτητών, αφορούν περιπτώσεις που οι προσφοροδότες παρέλειψαν να εφοδιάσουν τη διοίκηση με τα αναγκαία στοιχεία για να αποδείξουν εκ πρώτης όψεως ότι πληρούσαν τα προαπαιτούμενα κριτήρια. Στις περισσότερες υποθέσεις, η παράλειψη αυτή θεωρήθηκε ότι καθιστούσε την προσφορά εκτός προδιαγραφών. Σε ορισμένες άλλες υποθέσεις, θεωρήθηκε παράνομη η ενέργεια της διοίκησης να επιτρέψει την υποβολή εκ των υστέρων των στοιχείων που εντοπίστηκαν ότι έλειπαν. Όμως, η υπό εκδίκαση προσφυγή, είναι διαφορετική. Το ΕΜ στην προσφορά του προέβη στην αναγκαία δήλωση και παρέθεσε στοιχεία που εκ πρώτης όψεως έδειχναν ότι πληρούσαν τον σχετικό όρο. Πέραν

τούτου, η διοίκηση προέβη σε έρευνα για να επιβεβαιώσει τα στοιχεία αυτά. Δεν διαπιστώνω οτιδήποτε το μεμπτό και σίγουρα δεν θεωρώ ότι συνιστά άνιση μεταχείριση, εφόσον η ίδια διαδικασία φαίνεται να ακολουθήθηκε και στην περίπτωση των Αιτητών. Αναμφίβολα, δεν πρόκειται για περίπτωση μη υποβολής στοιχείων και συμπλήρωσης αυτών εκ των υστέρων.

Εν πάση περιπτώσει, δεν θεωρώ ότι η διοίκηση έχει υποχρέωση να ερευνά την κάθε λεπτομέρεια ή στοιχείο που αναφέρεται σε μια προσφορά ή σε μια αίτηση. Η υποχρέωση έρευνας κάποιου συγκεκριμένου στοιχείου, προκύπτει κατά την άποψή μου, στην περίπτωση που το αρμόδιο όργανο αμφιβάλλει για την ύπαρξη του. Όμως, όταν η διοίκηση δεν έχει αμφιβολία για την ύπαρξη του συγκεκριμένου στοιχείου, δικαιούται να θεωρήσει ότι αυτό υπάρχει. Για παράδειγμα, αν ένας υποψήφιος αναφέρει ότι είναι κάτοχος ενός πτυχίου ή ότι έχει προηγούμενη πείρα και δώσει τις αναγκαίες λεπτομέρειες, η διοίκηση έχει υποχρέωση να ερευνήσει ή να επιβεβαιώσει τα στοιχεία, μόνο αν έχει οποιαδήποτε αμφιβολία γι' αυτά. Θα καθίστατο πάρα πολύ δύσκολο το έργο της διοίκησης αν εναποτίθετο σ' αυτήν υποχρέωση έρευνας κάθε στοιχείου και κάθε λεπτομέρειας.

Έρχομαι τώρα στο δεύτερο επιχείρημα. Συμφωνώ με την κατάληξη της Αναθέτουσας Αρχής ότι το γεγονός ότι η επιτυχής προμήθεια 5 Σταθμών στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων έγινε από Κοινοπραξία στην οποία συμμετείχε το ΕΜ, δεν εμποδίζει το ΕΜ να επικαλείται το γεγονός, νοουμένου ότι η συμμετοχή του ήταν ουσιαστική. Στην προκειμένη περίπτωση, επιβεβαιώθηκε ότι η συμμετοχή ήταν ουσιαστική κατά 80%.

Το τρίτο επιχείρημα, θα το εξετάσω σε συνδυασμό με τον λόγο ακύρωσης που αφορά στην αιτιολογία. Συγκεκριμένα, οι Αιτητές ισχυρίζονται ότι οι διευκρινίσεις που δόθηκαν στη συντονίστρια της Επιτροπής Αξιολόγησης, κα Νεοφύτου, από το Υπουργείο Εργασίας, θα έπρεπε απαραίτητα να είχαν καταγραφεί τότε στα πρακτικά της Επιτροπής Αξιολόγησης, όπως απαιτεί το άρθρο 24 του περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου του 1999 (Ν. 158(Ι)/99), ώστε να είναι δυνατός ο δικαστικός έλεγχος. Η εκ των υστέρων παρουσίαση των προφορικών στοιχείων ενώπιον της Αναθεωρητικής Αρχής, δεν αναπληροί το κενό.

Ούτε αυτό το επιχείρημα ευσταθεί.

Στην υπόθεση *Ράφτης ν. Δημοκρατίας κ.α. (2002) 3 ΑΑΔ 345* κρίθηκε ότι τα συλλογικά όργανα για να λειτουργήσουν σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διοίκησης, πρέπει να τηρούν άρτια πρακτικά των συνεδριών τους. Ωστόσο, η μη τήρηση πρακτικών δεν καθιστά, αφεαυτή, άκυρη τη συγκεκριμένη πράξη. Το άρθρο 24 του περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου του 1999 (Ν. 158(I)/99) κωδικοποιεί την πιο πάνω αρχή για τήρηση άρτιων πρακτικών των συλλογικών οργάνων.

Στην προκειμένη περίπτωση, ενώπιον της Επιτροπής Αξιολόγησης υπήρχαν τα αρχικά στοιχεία που έδωσε το ΕΜ, τα οποία η Επιτροπή Αξιολόγησης, αφού επιβεβαίωσε, ικανοποιήθηκε ότι το ΕΜ πληρούσε τον σχετικό όρο. Δεν βλέπω πως το γεγονός της μη καταγραφής των προσωπικών ενεργειών της συντονίστριας για επιβεβαίωση στοιχείων των προφορών, θα μπορούσε να επηρεάσει την αιτιολογία της Επιτροπής Αξιολόγησης ή την αιτιολογία της Αναθέτουσας Αρχής. Η αιτιολογία που δόθηκε και καταγράφηκε για το συγκεκριμένο θέμα και η οποία είναι επαρκής, είναι ότι το ΕΜ πληρούσε τον όρο 4.1 της προσφοράς. Καμία ασάφεια δεν προκύπτει, ώστε να στερείται η πράξη της δέουσας αιτιολογίας. Ενώπιον της Αναθέτουσας Αρχής υπήρχαν τα απαιτούμενα στοιχεία που επέλεξε από την αρχή το ΕΜ και ως εκ τούτου δεν υπήρχε παραβίαση οποιουδήποτε όρου της προσφοράς. Τα στοιχεία που

υπέβαλε, αποδείκνυαν ότι πληρούσε τον όρο της προηγούμενης πείρας. Είναι στη βάση αυτών των στοιχείων που ενήργησε η Αναθέτουσα Αρχή. Συμφωνώ ότι θα ήταν καλύτερα αν στα πρακτικά γινόταν κάποια σημείωση για τις ενέργειες της συντονίστριας, αλλά αυτό από μόνο του δεν καθιστά ούτε τα πρακτικά, ούτε και την αιτιολογία ελλιπή.

Η τελική απόφαση είναι ανατιολόγητη – 5^{ος} λόγος ακύρωσης

Οι Αιτητές ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του Συμβουλίου Προσφορών, υιοθετεί δέσμια την πάσχουσα έκθεση της Επιτροπής Αξιολόγησης.

Από τη στιγμή που δεν αποδείχθηκε ότι η έκθεση πάσχει καθ' οιονδήποτε τρόπο, καταρρέει το πρώτο υπόβαθρο που στηρίζει τον 5^ο λόγο ακύρωσης. Το Συμβούλιο Προσφορών και Οικονομικών, αφού εξέτασε την έκθεση της Επιτροπής Αξιολόγησης, αποφάσισε, όπως είχε δικαίωμα, να την υιοθετήσει.

Κατά την άποψή μου δεν χρειάζεται ειδική αιτιολογία για υιοθέτηση της έκθεσης. Αυτό θα καθίστατο αναγκαίο, σε περίπτωση που το Συμβούλιο δεν αποδεχόταν την εισήγηση και επέλεγε να κατακυρώσει την προσφορά σε άλλο προσφοροδότη από αυτόν που εισηγείτο η έκθεση. Ενώπιον του Συμβουλίου Προσφορών, υπήρχαν δύο προσφορές.

Η Επιτροπή Αξιολόγησης εισηγήθηκε να κατακυρωθεί στη χαμηλότερη σε τιμή, από τις δύο. Το Συμβούλιο, αναφέρει ότι «αφού μελέτησε την έκθεση της Επιτροπής Αξιολόγησης (Παράρτημα Α) αποφάσισε να κατακυρώσει την προσφορά στο ΕΜ που υπέβαλε την χαμηλότερη τιμή». Δεν βλέπω οτιδήποτε το μεμπτό. Το Συμβούλιο, αν επιθυμούσε να προβεί το ίδιο σε έρευνα οποιουδήποτε στοιχείου, θα το έπραττε. Δεν επέλεξε όμως αυτή την οδό. Κατά την άποψή μου, η απόφαση του, έστω και λακωνική, υπό τις περιστάσεις, είναι δεόντως αιτιολογημένη.

Η προσφυγή εναντίον των Καθ' ων η αίτηση 2 κρίνεται ως μη παραδεκτή και απορρίπτεται με €1400 έξοδα προς όφελος τους.

Η προσφυγή εναντίον των Καθ' ων η αίτηση 1 αποτυγχάνει και απορρίπτεται με €1400 έξοδα προς όφελος τους.

Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται, σύμφωνα με το Άρθρο 146.4(α) του Συντάγματος.

(Υπ.) Γ. Ερωτοκρίτου, Δ.

/AI